

PREDGOVOR

Tokom višemjesečnog pisanja knjige stalno su se mijenjale dileme i problemi. Sve osim jedne: kakav će biti naslov. Htio sam, naime, kao što to želi svaki autor, da naslov bude knjiga ukratko. Čitalac sada vidi kako je to sa naslovom završilo i možda mu se dopada, a možda ne. To sad više i nije važno. Važno je da sam htio da napišem knjigu koja će problem pisanja na PC-u obraditi i generalno i konkretno.

Smatrao sam, naime, da je pisanje veoma važna aktivnost velikog broja ljudi. Znao sam da u svijetu i kod nas, ljudi koji pišu posežu za personalnim računarom jer im on značajno olakšava taj posao. Znao sam da se do ostvarenja tog cilja - lakog pisanja - ne dolazi isprve. Treba naučiti: 1) sve što je potrebno o personalnim računarima, 2) treba dosadašnje iskustvo u kucanju na pisačkoj mašini zanemariti (osim same motorne navike) i upoznati se sa obradom teksta na računarima i na kraju, 3) treba savladati neki konkretan program koji se bavi obradom teksta.

Vrlo često su ljudi koji žele da pišu na računaru u situaciji da im je to prvi kontakt sa računarom uopšte. Moraju dakle proći sva tri koraka. Ova knjiga je u cjelini namijenjena tim ljudima, dok su pojedinačna poglavlja, gledana sama za sebe, kao recimo ono o WordPerfectu, od "opšteg" značaja.

Čitalac ne treba da misli da će samo na osnovu pročitane knjige postati stručnjak za pisanje na PC-u. Bolje da to zna odmah. Postoje nebrojeni detalji koje će morati sam otkrivati i uviđati. Svi oni ne postoje ni u jednoj knjizi, niti će postojati, jer bi čitanje te knjige bilo teže od pisanja vlastite.

I na kraju, zahvalnost. Mojoj supruzi na pomoći, a sinu i kćerci na slušanju rečenice "pustite tatu da radi". Mom prijatelju Milanu Novakoviću na sugestijama, korekcijama, i angažovanju oko tog histeričnog posla koji se zove samostalno izdavanje. Zagorki Simić, grafičkom dizajneru, na izradi korica i inspirativnoj raspravi o estetskim aspektima sloga.